

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejetan za avstrijsko-ogorske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

K interpelaciji in odgovoru.

—o.— Na misel nam je prišla basen o volku in jagnjetu, ko smo čuli, da dr. Neckermann interpeluje štajerskega namestnika zastran stvari, ki so se novembra meseca zgodile na Celjski gimnaziji. Tekla je vodica navzdol, na gorenjem konci je stal volk, na spodnjem pa je stalo jagnje, — in volk je tožil, je renčal, zakaj mu jagnje vodo kali! Basen ta je iz življenja posneta za življenje. Le mislimo si interpelanta dr. Neckermann v volčji dlaki in ves prizor iz znane basni imamo pred svojimi očmi! Kdo trpi na Celjski gimnaziji, kdo je odnesel iz Celjske afere smrtne rane, ali so to bili slovenski, mari nemški sinovi? Komu je ustregel ravnatelj gimnazijski, ker je prepovedal cesarsko himno v slovenskem petji? Nemcem! Ne jedenkrat, nego dvakrat. Prvič dobila je slovenščina uradno zausnico; četudi je v Avstriji enakopravna, četudi je baš za cerkveno slavnost 19. novembra bila ona na vrsti, odrinil jo je ravnatelj, ukazal je nemško petje, ker ni imel v sebi poguma pravice in redü, ker se je bal, da bi ga sicer nemški Celjani na steno pritiskali, ako ne reče slovenskim dijakom: „Venite, adoremus-Germaniam!“ Žalibog, mladina naša slovenska s svojimi nedolžnimi nazori je stopila v nastavljen past. Navzlic prepovedi (ki pred pojmovno pravico nikdar ne bo osnovana!) uveljavili so slovenski dijaki pravico in čast svojega materinega in avstrijskega jezika, peli so slovenski. S tem pa so zakrivali disciplinarne zločine, za katere se imajo nekateri izmej njih pokoriti vse svoje žive dni. Ta slavna sodba se je izrekla v Celji za dobe Heinricherjeve. Po čegavi želji in v čegavem duhu? Po želji in v duhu štajerskega nemštva! Ako je kaznen kako zadostilo, štajersko nemštvo uživa sedaj veliko zadostilo za to, ker se je cesarska himna slovenski pela. Prvič bilo je to prepovedano, ker pa se je vender-le zgodilo, je — drugič — prišla kaznen, ki utegne uničiti nekoliko slovenskih eksistenc. Nemštvo tedaj „in excelsis“!

A iz te afere, ki je nemštvo poveljčala, ki ni nobenemu Nemcu dlake upognila, izvili so Celjski Nemci Knotzijado in spregovoril jo je dr. Neckermann. Volk nad jagnjetom! Ako je kedaj bila katera interpelacija živo neosnovana, prava poguba za interpelanta, to je bila dr. Neckermanova inter-

pelacija v štajerskem deželnem zboru. Vse previsoko je ta nestvor čislal namestnik baron Kübeck, ker mu je naklonil tako resen odgovor. Celjski Nemci so čakali povoda za kričanje, za tisto kričanje, s katerim ta čas krošnjarita Knotz in Pickert od sela do sela, od zbora do zbora. Za tako krošnjarenje imajo spodnještajerski Nemci posebne talente in ker nima upanja, da bi jim baron Kübeck kedaj vsaj toliko „krivice“ storil, kakor se je severno-českemu nemštvu godi od strani ekscelence Krausa, prinesli so Celjsko afero v štajerski zbor. Kako pa bi iz te afere bilo mogoče prikrojiti Knotzijado, skovati nemške pritožbe in napasti vlado v Gradci, to je že iz prvega začetka bilo neverjetno in dr. Neckermann je le brez potrebe jasno dokazal, da za to ne raste genijalnost na Celjskem zelniku. Jedin, katerega sploh in v istini boli dogodek v Celji, to je slovenski narod, a to jagnje nema volčje krvi, nema sposobnosti za kričanje in natolcovanje. Mi imamo vero v pravico in kdor ima pravico na svoji strani, tisti upa, da zavoljo nje ne bo na križ pribit! Kaj je nam laže, kakor tragiko naše narodnosti v Celjski povesti porabiti in razširiti v doneči Knotzijado? Tega slovenski poslanci ne store, ker neso še izgubili upanja, da se v Avstriji dá naši pravici zadostiti še po drugem, mirnišem potu. Znamenje politične nabublosti, pojav srdite krivicoljubivosti je to, ako krivico stranka razupiva za pravico, ako nasprotniku hoče obrambo pravice s tem izmakniti, da samo sebe v isti stvari kaže napadeno, in to še predno se je napadeni bil potegnil za svojo pravico. Slovensko jagnje molči in trpi, nemško-štajerski volk pa že tuli!

To razmerje je bilo pač jasno zastopniku vlade, baronu Kübecku, ko je odgovarjal na neslano interpelacijo dr. Neckermannovo. Ni imel sicer prijazne, branilne ali tolažilne besede za zatiranega. Tudi take besede pričakovali nismo. Dovolj nam je za sedaj to, da so vladna usta izrekla sodba, kdo je volk da so to tisti v Celji, ki javno mnenje delajo, širijo in zastopajo. To pa neso Slovenci, katere žala usoda še sedaj drži v pasivni manjšini, nego so to Nemci, ki gospodujejo v uradu in izven urada. Strup Celjskega nemštva je prouzročil afero na gimnaziji, njemu, njegovemu terorizmu se je udal gimnazijski ravnatelj, da je prepovedal, kar bi se prepovedati ne smelo. „Das ist der Fluch der

bösen That“...! Namestnik je omenjal, da je bila z vso strogostjo kaznjena „nepokorščina“. Ne zagovarjamo slovenskih dijakov, res so bili „nepokorni“, in če se imenuje ravnateljeva prepoved „lex“, zaslužili so tudi „de lege lata“ neko disciplinarno kaznen. Toda zakaj so bili „nepokorni“? Zato, ker so čutili, da jim je vzeta pravica enakopravnega jezika! Ali je bilo prav, da se jim je vzela? Ravnatelj naj bi se bil držal svoje poti, dosedanjega običaja, spoštoval naj bi pravico deželnega jezika in naj bi se ne zbal nemško-Celjskega terorizma zavoljo pravice. Ni tega storil in prišle so žalostne posledice. „Das ist der Fluch der bösen That“...! To bi imel priznati tudi baron Kübeck. Mestu tega nam je priporočal Goetheja, kako on misli o narodnosti, — Herodota o Ameriki, sv. Avguščina o mohamedanstvu, protestanstvu itd.!

Deželni zbor kranjski.

(XI. seja dne 7. januarja 1886.)

(Konec.)

Poslanec Grasselli poroča v prošnji občine Železniki, da bi se odpomoglo pomanjkanju zdravnikov na kmetih.

Govornik pravi, da se je upravni odsek s to prošnjo, bolj na drobno pečal ker peticija, o kateri se obravnava, se ne peča samo s krajnimi razmerami, ampak zavzema občno stališče za vso deželo v tej zadevi. Prav rad bi bil upravni odsek nasvetoval v tej zadevi hitro pomoč, a reči si je moral, da niti zdaj, niti tako kmalu ne bode mogoče. Ako se ozira na to, kar se o zdravstvenih zadevah zahteva od občin, bodi si v svojem ali v prenešenem delokrogu; ako se uvidi množina zahtev, bode pač vsak prepričan, da vsaka posamezna občina potrebuje svojega zdravnika. L. 1874 je vlada predložila deželnemu zboru postavni načrt, po katerem bi morala vsaka občina, katera šteje vsaj 6000 duš, imeti svojega lastnega zdravnika. Določilo se je posebej, da se ne sme združiti za vzdrževanja jednega zdravnika več občin, razven če ne štejejo več kakor 7000 duš, in da okraj, v katerem ima zdravnik posloovati, ne sme biti razširjen nad dve štirjaški miljji, Plača se je določila nad 400 gold. na leto, poleg tega pa potni troški. Preko tega postavnega načrta prestopil je deželni zbor l. 1874 na dnevni red in naročil deželnemu odboru, naj se pita o zdravstve-

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

I.

(Dalje.)

Gospa Albertova je imela dva in trideset let. Bila je občutljiva žena, ali nje občutljivost je bila rahla in bolj resna, neburljiva in neustrasna. Trpela je mnogo in nijeden mučen utis nje življenja jej ni povse zamrl v duši; toda ona ni gojila svojih spominov nalašč. Ni se silila v svojo bolešt, a tudi ni morila čuvstev, vezočih jo na rajne sorodnike. Nikakor se ni ponašala s pogumom resignacije; vdihnola jo jej je bila že priroda. Sicer se je nje zelo živahna domišljija lahko bavila z mnogimi različnimi stvarmi, ter jo nagibala, da je bila razvedrilom jako dovzetna ter jih tudi iskala. Ker je obitelj dolgo časa kakor za jedinico le zanjo skrbela, bila je izborna naobražena, toda ker je malokdaj

razsojevala o dogodkih nego jim je običajno sledila brez upiranja, navadila se je ocenjavati stvari bolj po domišljiji nego po razlogih. Nikdo ni bil menj prenapet, vendar ni bil nikdo bolj fantastičen, a le radi tega, ker ni dovolj poznala sveta. In tudi protoklost jej je bila tako stroga, da se že ni mogla nadejati prevelike sreče; a nje organizacija branila jo je isto tako dovršene nesreče. Izgubivši roditelja imela je Tonico za svojo hčer. Sama ni imela otrok in nje sestra je dopolnila baš sedemnajsto leto. Gospa Albertova je sklenila, da bode skrbela za nje srečo, to je bila nje prva misel in ona je sladila grenkobo drugih mislij. Omrzletu nje življenje ni moglo, dokler je videla, da more biti še komu v korist in pridobiti si njega ljubezen.

Toničina mati je umrla od prsne bolezn; a hčeri se, kakor je kazalo, ni bilo bati ove, često dedovane nadloge, toda zdelo se je, da se je navzela v materinem telesi, v katerem se je bila nastanila že smrt, le krhkega in nepopolnega bitja. vender je bila velika in svojim letom primerno razvita: samo v nje šibkej in vitkej rasti javljalo se je nekako zanemarjenje, slabotnot; nje glava polna

miline in čarote, bila je nekoliko nagnena na rame, nje svetlo-plavi lasje bili so neskrbno navezani, nje bleščeče belo polt odihal je rahlo nežen živ rozov puh; nje nekoliko zakrit pogled, vsled naravnega nedostatka nje vida boječ in nepokojen, oziral se je nemirno v daljo; vsa nje podoba je kazala na neprestano medlobo in trpenje. Trpela ni; živela je nepopolno ter kakor bi se nekako napirala. Če prav se jej je bila duša privadila že v mladih letih najživahnejšim vznemirjenjem, vender to ni nikakor oslabilo nje rahločutja ter jo niso nič menj vzruževala menj globoka genotja; nasprotno z isto silo so vsa na njo vplivala. Zdelo se je, da nje srce čuti samo na jeden način, ker je imela dosle stoprav jedno čuvstvo, in da jej je vse, kar je doživela, budilo iste boli: da je izgubila otca in mater; tudi jej je dramila najmanjša prilika ono zlonosno nagnenje, da je zelo sočuvstvovala z mukami drugih ljudij. Kadar koli je obrnola kaka stvar nje domišljijo na to stran, zasolžela je, ali se hipoma protresla. To trepetanje je bilo toliko često, da so jo zdravniki imeli za bolezen. Tonica je bila o tem bolje poučena ter ni bila njih mnenja; toda uverila

nih zadevah na deželi in stavi potem potrebne predloge. Ta nasvet je spal dolgo časa spanje pravičnega v arhivih deželne odbora. Zakaj ni dobiti potrebnega števila zdravnikov na Kranjskem, na to je lahko odgovarjati, in to je, da občine stroškov za zdravnike pač zmagati ne morejo. Na Kranjskem bilo bi po omenjenem postavnem načrtu potrebnih vsaj sedemdeset zdravnikov in bi istih plača brez potnih stroškov se proračunila na **55.000 gl.** Deželni odbor, da bi izvršil nasvetovani postavni načrt o tej zadevi, upital je zaradi nastanjenja zdravnikov pri občinah kranjske dežele, a 59 velikih občin se je temu protivilo in izjavljale so, da so troški preogromni, neznosni za občine na Kranjskem. Mej tem časom pa, kar se je predlagal rešeni postavni načrt o uredbi zdravniškega službovanja in denšnjem odnošajem obrnila se je stvar še dosti na slabše. Mej tem ko je bilo takrat v Kranjskeji, izvzemši stolno mesto Ljubljano in ako se prištevajo c. kr. zdravniki na Kranjskem, vendar le še dvajset doktorjev zdravilstva in **54** ranocelnikov, je danes po isti štetvi le še **25** doktorjev zdravilstva in **33** kirurgov. Jako hitro se manjša število zdravnikov in v nekoliko desetletjih bode popolnem nedodatno za zdravniške potrebe dežele. Ako se primerjajo druge, Kranjski po velikosti in po prebivalstvu jednake dežele, potem se pač mora zmatrati sedanje stanje zdravniškega osebja na Kranjskem, jako neugodnim. Na Kranjskem je eden zdravnik na 7844 oseb, Goriškem na 7314 oseb, v Istri na 5300 oseb, Koroškem na 3859 oseb, Solnograškem na 1846 oseb in v Trstu, izvzemši okolico, na 1329 oseb. Doktorji vsega zdravilstva pač ne hote na deželo, vsi silijo le v stolno mesto. Nastati mora vprašanje, kako rešiti to v zdravstvenem oziru tako važno vprašanje? Ali naj se oživi zopet inštitut kirurgov? Zdaj se vsaj ne more reči, da. A gotovo ni dvoma, da v prospeh zdravstvenih odnošajev bode na vsak način treba kaj storiti. Drugi deželni zastopi se pečajo z jako važnim vprašanjem, bi li bil deželni zaklad isti, ki ima prevzeti nekatere plače za zdravnike. To se je pred kratkim godilo v nižjeavstrijskem deželnem zboru in tudi kranjski deželni zbor, bode kmalu moral razmotravati to važno vprašanje.

Precedens v tej zadevi ustvaril se je že isti trenutek, ko je deželni zbor izjavil, da je pripravljen, da se zdravniku, ki se ima najeti za Bled, da doplača iz deželne zaklada. Konečno nasvetuje govornik, naj se deželnemu odboru naroči, da poroča v prihodnjem zasedanju deželnemu zboru, kako bi bilo mogoče temu položaju v zmislu zdravstvene koristi odpomoci.

Deželni predsednik baron Winkler uvaža veliko važnost te zadeve. Vlada kranjska sama je to nujno potrebo uvidela, se ž njo natančno bavila in sprožila dokaj nasvetov pri ministerstvu notrajnih zadev, v katerega področje spada ta zadeva. Vpraševala se je cesarska vlada mej drugim tudi, kdo naj bi plačeval troške ali dajal plače zdravnikom? Ako naj občine prevzame troške, so le tudi zmožne je prenašati? Ne bi li, je bilo drugo vprašanje, dežela prevzela troške za zdravnike? Ali naj bi se plačilo delilo mej občinami in deželo? Odgovarjati pa se je moralo na vsa ta različna vprašanja, da sedanje male občine na Kranjskem pač ne morejo

se je zgodaj, radi tega in radi drugih razlogov, da je nekaj neobičnega v nje organizaciji. Polagoma utrdila se jej je misel, da je nekako v nemilosti pri prirodi. To uverenje je toliko množilo nje boječnost in osobito nje nagnenje do samote, da se je poprijemala skrbljivost gospe Albertove, vznemirjujoče se z lahka, kakor vse ljubeče duše.

Sprehajali sta se navadno ob zalivovih obalah tja do prvih dvorcev, naznanjujočih, da se že pričinja Trst. Tam se ozira oko na bližnje in udaljene kraje. Tonica bi jih bila prezrla, a gospa Albertova jo je upozorila ter jo za nje zanimala, mično jih opisujoč. Ni minol dan, da je ne bi bila zabavala z znamenitimi spomini oživljajočimi to pojetično deželo, o posetivših jo Argonavtih, o Japigi, po katerem so se nazivali nje stanovniki, o Diomedii in Antenorji, davšima jima zakone.

— Če progledaš obzorje ter prohišiš z očesom ono udaljeno sinjo črto, razločujočo se od nebojasnega azurja, doziraš li, govornica jej je, stolp, čegar vrh ozarja rumeno solnce? To je stolp mogočnega Ogleja, kateri se je štel me kralje starega sveta. Sedaj je jedva še ostalo nekaj ruševin. Blizu njega teče reka, katero mi je otec kazal za

prevzeti tega novega denarnega bremena, morale bi se male občine le združiti v večje in velike. Vprašanje pa, ali bodo na Kranjskem v prihodnje velike občine ali pa ostanejo male občine, pač še ni rešeno, in tedaj je tudi deželna vlada sklenila, da se o tej zadevi ničesar ne odredi, dokler ni rešeno vprašanje, kako bodo po novi občinski postavi občine na Kranjskem urejene. Tudi doslej ni poznala deželna vlada, ali bode hotela dežela prevzeti kaj stroškov za plačevanje zdravnikov po deželi. Istina je, da je na deželi pomankanje zdravnikov. A temu ni čuda, kajti kateri doktor zdravilstva bo šel na deželo, ako mu ni zatrjeno, da bode tudi lahko izhajal. Ta slučaj pa bode le omogočen, ako bodo občine in deželni zaklad skupno skrbeli za plačo zdravnikov. Pač nujno bi bilo želeli, da bi preiskave deželne odbora to jako važno zadevo do zaželjenega smotra dovele. Cesarska vlada bode z velikim veseljem pospeševala tako postavu, naj si bode predložena kot posamezna postava ali pa v zvezi z novo občinsko postavu.

Poslanec dr. vitez Bleiweis-Trsteniški pravi, da na Tirolskem, Solnograškem, Gorenjo- in Dolenjoavstrijskem deželni zbori v jedno mer tožijo o pomankanju zdravnikov. Te dežele so velike prijateljice kirurgov in vedno prosijo, da bi se zopet uvela kirurški učilišča. A v vseh teh deželnih zborih je vladni zastopnik pri sklepu opomnil, da na to ni misliti. Govornik misli, da je tri leta za pouk zdravilstva premalo. Bolje plačevati bode treba doktorje zdravilstva na deželi. V tej zadevi se je na Moravskem veliko storilo. Tam ima vsaka občina svojega zdravnika po oskrbi deželne zboru in tudi na Českem namerava deželni zbor ustvariti enak zakon. Na Kranjskem naj se zložijo občine, kakor hočejo, za manjšo plačo nego 700 gl. ne bodo dobile doktorja. V nižjeavstrijskem deželnem zboru dovolilo se je letos 3000 gl., iz katere vsote se bodo dajale podpore po 200 gl. občinam, ki bodo nastavljale zdravnike. Tudi na Kranjskem bode treba jednako postopati. Pri glasovanju vsprejme se odsekov predlog.

Poslanec prof. Šuklje poroča o poročilu deželne odbora glede ljudskega šolstva. Deželni odbor izrazil je Nj. Veličastvu zahvalo deželne zboru za toliko podporo šolstva na Kranjskem, kar je presvitli cesar na znanje vzeti blagovolil. Tudi kranjski hranilnici izrazila se je tudi zahvala. Poročevalec nadalje pove, da je bilo 18 šol novo ustanovljenih, 15 razširjenih, na 10 šolah pa so se pomaknili učitelji v višji plačilni razred. Na vprašanje, koliko ljudskih šol bode na Kranjskem še treba, je c. kr. deželni šolski svet odgovoril, da vsega skupaj je treba še **45** novih ljudskih šol, a 14 mej istimi se nadomesti lahko s šolami za silo, tako da bo treba pravo za pravo le še 31 novih šol. Konečno nasvetuje poročevalec sledečo resolucijo: „Deželnemu odboru se naroča, da uvaževajoč potrebe kranjskega šolstva vendar pri razširjanju obstoječih in pri ustanovitvi novih šol strogo na to pazi, da se normalno-šolski zaklad preveč ne obremeni po šolskih troških. Glede na to, naj torej deželni odbor le takrat privoli ustanovitev oziroma razširjenje že obstoječe šole, ako razmere ne dopuščajo, da se pouk uredi s poludnevnikom ali excurrando poukom, bodisi s šolo za silo. Resolucija se vsprejme.

mladih let, Timav, katerega je opeval Virgilij. To gorovje, okrožujoče Trst, dviguje se malo da ne navpik nad mestnim zidovjem ter se razprostira nama na desnici, pričinjajoč pri seli Občini v neizmerno širino, bilo je v zavetje premnogim v zgodovini glasovitim ali po svojih običajih zanimivim narodom. Tam živé vrli Tirolci, katerih naravno prostodušje, hrabrost in iskrena zvestoba ti je vedno ugajala, a tu prebivajo prijazni kmetje furlanski, katerih pastirski plesi in radostne pesni so se razširile po vsej Evropi. Bliže proti nama vidiš malo više nego so poslednji jarboli v pristanišči, nad strehami bolnice del pogorja, povse temnejšega od drugih, katerim ponosno gospoduje; njega gorostasna in mrkla podoba vdiha respekt in grozo; to je rt Devinski. Na njega vrhunci dviguje se grad, čegar krov vidim od tukaj; o njem se pripoveduje, da so ga sezidali za časa starodavnega navala surovih plemen: narod ga zove še sedaj Atilin dvorec (palača). V mejusobnih vojnah italijanskih držav pribežal je sem iz Florence prognani Dante. Govori se, da mu je ono žalostno bivališče obudilo črtež njegove pesni in da je tam začel slikati pekel. Pozneje vladali so mu voditelji strank in raz-

Poslanec Klun predlaga, naj se občini Dolenjo-vaški za razširjenje šole, ki se je lani izvršilo, vrne znesek 415 gl. 36 $\frac{1}{2}$ kr., ki ga je morala občina plačati kot odkupnino za orglarsko biro. Predlog se vsprejme.

Poslanec Pfeifer poroča v imenu peticijskega odseka in nasvetuje, da se diurnistoma Franu Zalarju in Miroslavu Dreniku pregleda prekoračenje normalne starosti za tri leta. Baron Apfaltrern temu ugovarja, češ, da se s tem obremeni deželni penzijski zaklad. A predlog se vsprejme in potem se seja sklene.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. januarja.

Naučni minister Gautsch potuje koncem februarja v Galicijo, da ogleda tamošnji vseučilišči in srednje šole.

Pred nekolikimi dnevi je v **spodnjeavstrijskem** deželnem zboru poslanec Dumba obsojeval protisemitična ščuvanja nekaterih učiteljev. Rekel je, da on ne misli, da bi se učitelji ne smeli baviti s politikom, a to ne gre, da bi krajnim strankam služili za agitatorje. K temu dobro omenja „Presse“, da nikdo ne brani tako važnemu delu razumnosti, političnega mišljenja imeti in kazati. Kam pa pridemo s poukom, če tako dalje pojde, kakor je pri nas na Dunaji, da so na dveh srednjih učiliščih nič manj nego štirje profesorji državni poslanci in tedaj pol leta ne morejo poučevati? Spominjamo se še, da se je Dunajski mestni zbor jako resno bavil s to zadevo. S pravo liberalnostjo jim je dovolil, da jim mej zasedanjem državnega zboru ni treba poučevati, prav je pa imel, da ni hotel dovoliti, da bi se ostali čas samo po šest ur ali, bolje rečeno, nič ne poučevalo. Že to je pomisleka vredno, brez ozira na to, katerej stranki pripada dotični „politični učitelj.“ Kako škodljivo je delovanje taci izobraževalcev mladine, če je njih jedini program sovražstvo prot temu ali onemu narodu, temu ali onemu veroizpovedanju. Kako more oče česke narodnosti zaupati otroka učitelju, katerega vsa politična modrost je uničenje vseh Slovanov, ali kako more žid dati svojega otroka izgojevati učitelju, ki vedno propoveduje državljansko masakrovanje židov. Davkoplačevalec, kateri plačuje učitelja iz svojega žepa, ima tudi pravico zahtevati, da popolnem izpolnuje svoj poklic. — Dr. Weitlof je pa v deželnem zboru tožil, da polovico stroškov za pripravljalne kurze obrtniških šol prouzročé česki rokodelski učenci, ki prihajajo na Dunaj, ne da bi znali nemški. Prejšnja leta je bilo vse drugače. Ker se je na Českem bolj gledalo na izučenje nemškega jezika, bili so ti rokodelski učenci večji tega jezika. Govornik misli, da naj bi dežela za vzdrževanje pripravljanih obrtnih kurzov zahtevala kako podporo od države. „Deutsche Zeitung“ porabila je Weitlofov govor, da hujska proti Čehom. Dunajskim mojstrom svetuje, da naj si sami tako pomagajo, da ne bodo več jemali českih rokodelskih učencev.

Vnanje države.

Mirovna pogajanja mej **Srbijo in Bolgarijo** se še neso pričela. Srbija bi bila rada zavlekla je do spomladi, ali velevlasti so jej dale razumeti, da želé, da se kmalu sklene mir. Posebno Avstrija sili Srbijo, da naj hitro sklene mir. To so državnemu sovetniku Mijatoviću na Dunaji jasno dopovedali. Grof Kalnoky je pa še posebej naročil grofu Khevenhüllerju, da naj srbski vladi odločno izjavi, da se bode zamejila vsej Evropi, ako bode zavlačevala mirovna pogajanja ali celo začela vojno. Srbska vojska zadela bode na drugo vojsko, nego

bojniki. V našem veli, ko se vse prominja, bojim se, da ne bi prišel v roke kakemu mirnemu graščaku, kateri bi iztrebil iz njegovih grozobudnih stolpov demone ter udomačil vanje nežne golobe.

Tako se je navadno zabavala gospa Albertova s svojo sestro, izkušajoč, vdihniti jej polagoma željo, videti novih stvarij, ker se je nadejala, da bi ugodno preobrazile nje vsakdanje misli; toda Toničin nrv ni bil dovolj stanovitni, da bi ga zanimala in vzbujala dlje časa radovedna želja. Preslabotna je bila ter premalo je upala sama vase, da bi se bila usidila, oprijeti se kake neobične volje, in ker se jej je njo medlota zdela naravna, ni mislila na to, da bi se je iznebila.

Bilo je treba družega povoda nego preproste radovednosti, da bi jo bilo odločilo k temu. Grob roditeljev bilo je vse, kar je poznala na svetu in mislila ni, da bi se jej bilo brigati za kaj družega.

A Bretanja, govornica jej je gospa Albertova, Bretanja je tvoja očeovina.

Ali tam niso umrli, menila je Tonica, objemajoč jo, ter njih spomin ne prebiva tam.

(Dalje prih.)

bode pa mislila. Na to je odgovorila Srbija, da želi, da bi se mir sklepal na Dunaji. Dunajska vlada pa ni bila nič posebno vesela tega predloga, kajti neče, da bi kdo mislil, da je na mirovna pogajanja kaj bolj uplivala, kakor kaka druga velevlad. — Vsi srbski listi jako vojevito pišejo. Posebno oficijozni „Videlo“ poudarja, da mora Srbija nadaljevati vojno, ako se vlasti ne bodo dovolj ozirale pri sklepanji miru na njene interese. Iz Belega grada se potrjuje vest, da se Srbija pogaja z Grško, da skupno začneta vojno, pa tudi s Črno goro bi Srbija rada zvezo sklenila. Radikalci zagovarjajo celo zvezo z Bolgari, da bi potem Srbija, Bolgarija, Črna gora in Grška skupno začele vojno proti Turčiji. To se pa ne bode dalo doseči. Bolgari ne bodo toliko zapupali Srbom, da bi se z njimi zvezali. Sicer pa Bolgarija tudi ne želi, zlasti sedaj ne, ko se je preverila, da jej Srbi želé le škodovati, da bi se Srbija preveč okrepcala. V Sofiji vedó, da bi Srbi radi dobili Makedonijo, četudi je ta pokrajina po večini prebivalstva bolgarska. Srbski listi vseh strank hudo napadajo Turčijo, češ, da je s svojo neodločnostjo nasproti vzhodnorumelijskemu prevratu škodovala Srbiji.

Odgovor ruskega carja na pismo bolgarskega kneza glasi se nekda jako hladno. Iz njega se dá posneti, da car prav ne zaupa, da bi bolgarski knez res bil Rusiji prijazen. Sicer se pa zatrjuje, da Rusija ne bode ovirala Bolgariji ugodne rešitve vzhodnorumelijskega vprašanja. Mnogo pa škoduje dobrim razmeram mej Bolgarijo in Rusijo Sofijski dopisnik „Novega Vremena“, ki pri vsaki priložnosti ponavlja besede Cankova, da je knez sam kriv vseh sedanjih zmešnjav na Balkanu, da je sovražnik Rusiji in velik intrigant. Posebno pa ta dopisnik poudarja potrebo, da ruska vojska zasede Bolgarijo.

Vzhodnorumelijsko vprašanje bode rešila na podlagi sporazumljenja mej sultanom in bolgarskim knezom konferenca v Carigradu, ki se zopet snide. Italija bode prva predlagala, da se zopet snide konferenca.

Kolektivne note velevladitij neso balkanske države nič kaj z veseljem vsprejele. Srbija in Grška se ne marata razorožiti. Turčija se boji, da bi vsled tega razna vprašanja ostala nerešena. Posebno se v Carigradu bojé, da mej Srbijo in Bolgarijo ne bode prišlo do nobenega formalnega mirovnega sklepa ter bi Turčija ne imela priložnosti podpisati mirovne pogodbe v imenu Bolgarije in tako pokazati svojo vrhovno oblast.

Francoski ministerski predsednik je pomilostil vse obsojence, kateri so zaprti zaradi kaknega političnega zločina ali pregreška, storjenega po 1870. letu. H kratu je pa tudi dovolil zmanjšanje kazni nekaterim nepolitičnim zločincem.

Včeraj je nemški cesar osobno otvoril pruski deželni zbor. V prestolnem govoru se napoveduje davčna reforma, monopol za fabrikacijo žganja, nadalje predloge o nekaj javnih zgradbah. Koncem pa napoveduje prestolni govor predloge s katerimi se bo skušal zagotoviti obstoj nemškemu prebivalstvu v provincijah, kjer ga vedno bolj izpodriva poljski živelj.

Povod temu, da je nemška ladija „Albatros“ na Samojskih otokih izkrcala svoje morščake, dal je spor mej tamošnjo vlado in nemškimi naseljenci v Apii. Domačini bi bili Nemce razmesarili, ko bi ne bila posredovala angleški in ameriški konzul. Pri prihodu nemške vojne ladije ubežal je kralj. Najbrž bode skušal na kakem večjem otoku organizovati upor proti Nemcem. Angleški in ameriški konzul sta protestovala proti aneksiji, pa nemški kapitan se zato ni dosti zmenil. Nemški naseljenci so v velikem strahu, zatrjevanje kapitanovo, da bode varoval njih življenje in imenje z vsemi sredstvi, katere ima na razpolaganje, jih ne more pomiriti. Domačini se pripravljajo za maščevanje. Požgali so Nemcem že več hiš. V Londonu in Novem Jorku je postopanje Nemcev vzbudilo veliko nevoljo, kajti pred leti se je mej Nemčijo, Anglijo in Zjedinjenimi državami bila sklenila pogodba, da nobena ne bode prisvojila teh otokov. Samojsko kraljestvo sestoji iz štirih večjih (Savai, Upolu, Tutuila in Manateu) in več manjših otokov. Rastlinstvo na teh otocih je tropično in jako bujno. Velikih živalij pa ni na Samojskih otocih.

Dopisi.

Z Reke 12. januarja. [Izv. dop.] Pred nekaj dnevi ogledal sem si Grohovo, ali bolje razvaline, kjer je še pred malo časom stala vas Grohovo. Kraj ta je na vzhodnej strani Reke; po najkrajšem potu preko hriba, potrebuje se poldrugo uro z Reke. Vas Grohovo stala je v znožji visocega zelo strmega hriba; po priliki kakih 60 metrov pod vasjo teče reka „Rečina“ — katero pa na Reki za „Fiumero“ prekrste — navadno ta voda ni velika, ali za časa deževja zelo narase. Na drugi (desnej) strani Rečine dviguje se jednako visok in strm hrib. Vas je štela 23 hiš, 2 mline, več tečajev stop in nekaj valjalnic za sukno. Ker ni bila vas na dnu, tikoma pri vodi, ampak, kakor omenjeno, višje gori na rebu, bila je voda, kolikor so jo za mline itd. potrebovali, iz reke po postranskej strugi napeljana. Ravno pod

vasjo dela Rečina ovinek ali kot, tako da iz leve strani priteka, se pod vasjo zavije in na desno odteka. Na ta način bila je s časom o ovinku pod vasjo tla zelo izpodkopala in prst odnesla. Vsled večdnevnega deževja bila je voda zadnjič zelo narastla in gotovo tla še bolj izpodkopala, in tako se je v noči od 1 do 2 pret. m. jeden del hriba, precej pod vrhom in v širini kacega pol kilometra odklal, ter se na dno pogreznil in sesel. Porušilo se je 19 hiš in zgubilo je streho nad 30 družin; na zapadnej strani vasi, ostalo je še nekaj hiš, v nekaj še celo ljudje stanujejo, ali bati se je, da jih pri prvem večem nalivu zadene jednaka usoda.

Zanimivo je to opaziti od strani; prišedši z Reke, po precej dobrem, po strani hriba držečem potu, mi na jedenkrat zmanjka pota pred seboj, mesto tega pa vidim pred sabo razpokano zemljo in nagromadeno skalovje. Ozrši se okrog zapazim, da je pot kakih 50—60 metrov niže doli in sicer ravno v istem smeru, kakor bi n. pr. na rebu po čez hriba ležeče bruno, na polovico prežagal, ter bi jedna polovica na mestu ostala, druga bi se pa toliko niže prevalila. Šel sem tedaj navzdol, prišel na pot se ve da več ali manj poškodovan in po tem potu prišel sem ravno sredi vasi, to je razvalin. Tu se odpre očem strašen prizor! I tako jako pust in divji kraj, med strmimi skalnatimi gorami, od kadar ni videl družega nego nebo nad seboj, je zdaj res prava puščava. Srce človeku koprni videti te razvaline: tu stoji še del zida, ali je tako nagnen na stran, da bi se ne upal blizu; tu popolnem porušeno, tam stoji še cela, na stran nagnena in razpokana stavba, tu spet vidiš človeka žalostnega obraza, po razvalini brskati, kjer morá še kos lesa, ali kaj družega male vrednosti izpod nagromadene skalovja steza; to vse na človeka tako melanholično upliva, da si želi najrajši stran bežati. Govoril sem z starcem, kazal mi je prostor kjer, je stala njegova kuća, malinica, stopici in valjalnica; pripovedoval mi je, da so se že popoldne 1 dec. začele skale iz hriba rušiti, bati se je bilo, da se utrgane skale navale na nas, zato so čuli. O polunoči pa začne na jedenkrat mort od stropov odpačati, cela vas se drmati in tresti, hitro bilo je vse po konci in bežalo ven na plan, dva bolnika nesli so seboj, da bi kaj družega rešili, ni bilo misliti. In tako so v temni noči mej gromom in treskom navzdoli valečih se skal čakali dneva, in ko se je zdanilo, videli so, da njihovih domov ni več, zginili so bili s strašno nočjo! Mej tem pripovedovanjem tekle so ubogemu starcu debele solze po uvelih licih, komaj se je re- vež zdržal, da ni glasno jokal. Tolažeč ga, da se je že nekaj miloščine v to svrhu nabralo, Reka, h kateri pripadajo bo tudi kaj storila za to, odgovoril mi je: ča bu mala Rieka, a šperancu imamo na Ungariju, bili so ovde veliki gospodini iz Ungarije, ter obečali nam, da nam hoću pomoči, znate gospodin mi smo pod Ungarijo. Kakor pa je videti se „veliki gospodini Ungereži“ ubozih Grohočanov kaj malo „siecajo“, „zaboravili“ bodo brž ko ne na obljube. — Municipij nabral je v to svrhu blizu 3000 gld. in „Bilancije“ uredništvo okolu 2000 gld. Nekaj je že, ali s tema pomagano ne bode veliko, z ozirom na število poškodovancev.

Iz Pulja dne 12. januarja. (Dopis o vremenu.) Da veste gospod urednik: sobotno številko Vašega lista prejeli smo Puljski Slovenci še le danes, to je torek, popoldne. Vidimo Vas, kako z ramama migate, čitamo Vam odgovor na ustnicah Vaših: „Mi smo Vam list točno odposlali, povprašajte na tamošnji pošti!“ No, potolažite se: nedolžni ste Vi, nedolžna je tudi c. kr. pošta. Nedo- statnosti tej kriv ni nikdo drugi, nego — vreme. Od sobote sem je beli sneg vsem vlakom pot zastavil. Pa ne da bi mislili, da se je to zgodilo, kje tam okolo Rakeka ali Postojine, kjer so ljudje vajeni takim in enakim vremeaskim muham — ne, ne, tu doli proti jugu, na progí Divaško-Puljskej začela je zima svoje kozolce preobračati. Sobotni večerni vlak obtičal je v zabetu in ostal tam blizu 24 ur, dokler niso ubogih potnikov od tu odposlani rojaki rešili iz neprijetne situacije. Mej potniki je bilo tudi več dam, revice so prestale dovolj mraza in — gladu.

Da, tu, kjer bi človek mislil, da zime niti ne poznamo in da je pravi Eldorado vseh sovražnikov mraza, tudi tu imamo zimo.

In vendar, gospod urednik, ne z lépa nesmo s tako zadovoljnostjo pisali dopisa, nego danes. Zado- voljni smo sami s sabo, zadovoljni s celim svetom. Neki blaženi mir in pravo srčno zadovoljstvo

polastilo se nas je. In vse zató, ker imamo zimo, resnično zimo. Čudno se Vam to zdi, in vendar je res. Bele strehe, grdo rujavo-umazano blato po tleh megleno vreme in oster mraz, vse to nas spominja prelepe domovine naše in videvši to zimsko sliko, vzbujajo se nam prijetni spomini na v Ljubljani priživele presrečne čase. S kakim veseljem smo gazi- li po blatu v čitalnično restavracijo, od tam zopet v kavarno. Humor je ustanovil mej nami svoje ta- borišče, bili smo vedno „židane volje“ — in to je karakteristikon nas Slovencev, če se nam le količ- kaj dobro godí — življenje naše bil je večer praz- nik; melanholiji bila so pa vrata vedno zapahnjena. Bili smo vesela, pošena, prava slovenska družba.

Zdaj pa, ko nas je osoda pometala v vse ko- tove sveta, ko se je mnogo, mnogo premenilo, zdaj ko nam življenje kaže resno svoje lice — spomi- njamo se z neko sladko otožnostjo minulih dnij. O zima, zima!

Zima nam pa je res prišla, kakor nalašč; člo- vek je dan danes v zadregi, kaj naj bi pisal, da bi se nepričakovano kje ne spodtaknil. Nekatera gos- póda na Slovenskem ne pozna šale. Vsaka besedica mora pod drobnovid. Če pa je človeku prilika dana, da more govoriti o vremenu, potem se sme nade- jati, da ga ne bodo dekretirali za — brezverca. In ta zavest nekaj velja. Na svetu nikjer ne pride člo- vek tako lahko do te titulature, nego pri nas. Za- torej pa, zima le uganjaj svoje burke, nedolžnega časnikarskega gradiva nam potem ne bo manjkalo. — Ne moremo si vender kaj, da ne bi gospodi tej na vse usta povedali: Ako bi katoliškej veri nikdo več ne škodoval, nego najstrastnejši slovenski li- beralci — če jih je sploh kaj — smeli bi reči, da je sedaj njena zlata doba.

Iz Št. Jurja ob južni železnici 13. ja- nuarja. (Društvene zadeve.) Cesarjevič Rudol- fovo sadjerejsko društvo naznanja svojim p. n. po- verjenikom in drugim udom, da bode imelo letošnje spomlad od 2—3000 požlahtnjenih dreves na raz- polaganje, ter jih bode svojim udom proti mali od- škodnini po 25 do 30 kr., za neude pa od 30 kr. više po dotičnih poverjenikih oddajalo. Gg. pover- jeniki naj blagovoljno pozvedajo pri dotičnih udih, koliko drevesec potrebujejo, ter skupno svoto dru- štvu naznanijo kmalu. Društveno poverjeništvó sta na novo prevzela g. Anton Porekar, učitelj za Ptuj; in g. Rafael Dolinšek, c. kr. davkarski pristav, za Šmarje pri Jelšah (poslednji mesto g. Flisa, ki je bil od ondot prestavljen). Razven onih v zadnjem poročilu navedenih ustanovnikov, sta kot ustanov- nika društvu pristopila in uplačala po 10 gl., velé. g. Lovro Vošnjak, župnik in g. Fran Praunsee, ve- leposestnik in društveni denarničar, oba v Št. Jurji ob juž. železnici. V. Jarc, tajnik.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je farni ob- čini Spitalič na Štajerskem 200 gld., da poplača dolg, ki ga je naredila za popravilo cerkve.

— (Odlikovanje.) Gosp. dr. Fran Rački, predsednik jugoslovanski akademiji znanosti in umet- nosti v Zagrebu imenovan je častnim članom vseučil- išča v Moskvi.

— (Imenovanje.) Dvornim svetnikom pri c. kr. namestniji v Gradci imenovan je prof. Fr. Merveldt vladni svetnik v Solnemgradu. — Vladni koncipist Oskar vitez Kaltenegger imenovan je začasnim vladnim komisarjem.

— („Slovenec“) skušal je včeraj ohladiti svojo jezico zaradi naše notice o poslanca Kluna „čudni doslednosti“. A ne pomaga nič, kar smo pi- sali, smo pisali in vse je živa resnica. Zaradi tega pa še ni treba na steno slikati dogodkov izza 1873. in 1874. leta, saj je menda javna kritika g. Kluna javnega delovanja vendar še dovoljena.

— (Deželni zbor štajerski.) V 13. dan t. m. bila je debata o predlogu naučnega odseka: Deželni zbor izreka željo, da se po vseh šolah na Štajerskem pouk v nemščini toliko goji, kolikor to zahteva javni promet, celokupnost dežele, države in vojske. Izmej poslancev slovenskih govorili so proti temu predlogu baron Gödel, dr. Domin- kuš, Jerman, Kukovec in M. Vošnjak, a vsi njih tehtni dokazi bili so zaman, vsprejel se je predlog naučnega odseka in zanj so glasovali tudi nemški konservativci. Več o tej zna- meniti razpravi prihodnjč. — Včeraj zaključil se je deželni zbor štajerski.

— (V Poreči) zmagala je pri občinski vo- litvi v 13. dan t. m. v tretjem razredu slovanska

stranka za 150 glasov večine. Volilna borba trajala je dva dni in jedno celo noč. O izidu v drugem razredu se nemamo izvestja. Neustrašenim volilcem v Poreči ključemo iz vsega srca: Slava!

— (Iz Celja) se nam piše, da je državno pravdnštvo predvčeraj „Deutsche Wacht“ zopet zaplenilo zaradi članka „Die Antwort des Statthalters“ in zaradi dopisa iz Šmarija.

— (Zabavni večer) pisateljskega podpornega društva bode jutri zvečer ob 8. uri. Predsedoval bode gosp. dr. Jenko, čital pa gosp. Janko Kersnik.

— („Rogača“) izšla je druga prav lepo in bogato ilustrovana številka. Vsakdo mora priznavati, da šaljivega lista v tako elegantni obliki še nismo imeli. Novi naročniki dobé še obe prvi številki.

— (Slovensko učiteljsko društvo.) Zabavni večeri slov. učiteljskega društva jeli so tako vrlo napredovati, kakor še nikoli poprej. Dasi je bilo že poprejšna večera jako živahno, vendar se je pretečeno sredo društvo najbolj oživelo; bilo je toliko prijetne zabave in izbornega petja, da je gotovo vsak društvenik s posebno zadovoljnostjo zapustil društveno sobo. Zbralo se je namreč do 30 društvenikov, mej katerimi je bilo videti skoraj vse gospodične učiteljice ljubljanskih mestnih šol. Navzočni so bili dalje skoro vsi mestni gospodje učitelji in lepo število naših narodnih gosp. profesorjev iz srednjih šol. Izmej posameznih točk večernega programa omeniti nam je posebno veliko spretnost na glasovirji gospodične Kobilice, katera je tako izborno igrala, da se je vse čudilo njenej velikej izvežbanosti na glasovirji. Dalje naj še omenimo izbornega petja naših solistov (Razinger, Valenta), kakor tudi moških in mešanih kvartetov, ki so se izvršili z veliko pohvalo navzočnih društvenikov. Napredek je velik, in želeli je, da bi nas slov. učit. društvo kmalu zopet razveselilo s toli zanimivim in prijetnim programom.

— (Prememba v posesvi.) G. J. Baumgartner kupil je od kranjske stavbene družbe hišo na Fran Josipovi cesti za 56.000 gld.

— (Umor.) Danes dopoldne našli so blizu železnice mej Ljubljano in Zalogom, pri cesti, ki pelje pod železnico proti Posavju, okolu 20 let staro žensko, umorjeno. Blizu umorjene ležal je v snegu železni drog, s katerim so jej bile prizadete smrtne rane. Komisija odšla je danes popoldne na lice mesta, a doslej nam še ni nič znanega o osobi umorjene. Le toliko smo čuli, da je nekdo včeraj zvečer ob 7. uri videl mlado žensko, idočo z nekim dečakom proti kraju, kjer so jo danes našli.

— (Glasi iz občinstva) Zadnji čas bi že bil, da slavni magistrat poskrbi, naj bi mesarji mesnico po noči zapirali in svoje „štante“ v mesnico spravljali, ne pa, kakor je bilo dosedaj v navadi, da so bila vrata mesnice po noči na stečaj odprta in so štanti zunaj vrat stali, tako da je bila včasih ulica čisto zaprta. To je lenoba mesarjev, oziroma njih pomočnikov, katera naj bi se prej ko prej odpravila. Tudi bi bilo dobro, da slavni magistrat naroči ljudem, stanujočim v Mahrovi hiši za vodo, kakor tudi v magistratovi hiši št. 4, Poljanski nasip, da naj smeti in drugo nesnago ne mečejo na ulice, kakor je to sedaj v navadi, nego jih spravljajo v zato namenjeni kraj. Ali ni to zoper sanitetne naredbe?

— (Metliška Čitalnica.) Iz Metlike se nam z dne 13. t. m. piše: Včeraj imela je naša Čitalnica občen zbor, pri katerem so se vršile tudi volitve novega odbora. Izvoljeni so bili gg. Anton Navratil predsednikom, Josip Smodej tajnikom Fran Wacha blagajnikom in v daljni odbor gospodje F. Guštin, M. Brence, E. Hayne, J. Kapelle in N. Premer. — Čitalnica naša priredi prvo letošnjo predpustno veselico v nedeljo, dne 17. t. m., na čast iz Metlike v Celje odhajajočemu, obče priljubljenemu g. okr. sodniku Trenchu. Težko bode Metlika poglašala vrlega moža, pravičnega in večšega sodnika ter ljubeznivega družnika. V srcu Metličanov ostane mu ohranjen blag spomin.

— (Akad. društvo „Triglav“) ima svoje V. redno zborovanje v soboto dne 16. t. m. v gostilni „zur alten Bierquelle“ in sicer ob 8. uri zvečer. Dnevni red. I. Čitanje zapisnika. II. Kritika o predavanji g. stud. med. B. III. Predavanje g. Grossmana, stud. iur. IV. Razgovor o desetletnici. V. Slučajnosti. Gosti dobro došli!

— (Razpisana) je služba učitelja na jednorazrednici v Žabnici. Plača 400 gld. in stanovanje.

Dalje služba 2. učitelja na dvorazrednici v Poljanah. Plača 400 gld. in stanovanje. Prošnje do 4. februarja t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 15. januarja. Kakor listi pišejo, je Guiewosz, ministerjalni svetnik v naučnem ministerstvu umirovljen. Na njegovo mesto pride Bittner, namestniški svetnik v Levovu. „Wiener-Zeitung“ objavlja imenovanje Bittnerja in sekijskega načelnika Spauna ministerjalnima svetnikoma v naučnem ministerstvu.

Beligrad 14. januarja. Včeraj zamejnalo se je pri Lukovem mostu 2541 ujetih bolgarskih vojakov in jeden bolgarsk častnik za 1073 ujetih srbskih vojakov. O zameni ujetnikov pri Bregovi še ni sporočil.

Pariz 15. januarja. V zbornicah prečitalo se je Grevija sporočilo ter vzprejelo z velikim priznanjem. V njem izreka se zahvala za zopetno izvolitev ter pravi, da je jedino le republikanska vlada francoski v blagor.

Razne vesti.

* (Snega) je letos povsod veliko. Pri Dunaji in na Moravskem je po 5—6 čevljev na debelo. Mnogo železnic je bilo zametnih, na Ogerskem tiči več vlakov še sedaj v snegu. V Zagrebu je 48 ur neprestano snežilo in mnogo let že ni bilo v južnih krajih toliko snega, kakor letos. Tudi v Ameriki je huda zima. Iz Novega Yorka se piše: Izredno huda zima je v južni Ameriki, železniški vlaki obtičali so v snegu. 60 potovalcev in 30 drugih ljudi je zmrznilo. Pri zadnjih viharjih v ameriškem morju razbilo se je 200 ladij, veliko mornarjev pa je zmrzilo.

* (Razstrelba.) V delavnici arzenala v Kijevu navstala je 9. t. m. strašna razstrelba (eksplozija), katera je do tal porušila vso delavnico, štiri vojake usmrtila in tri težko ranila. Povod grozni nezgodi še ni znan.

Zdravljenje pospešuje. Pri odprtih ranah, oteklinah in ulesih se z Mollovim „Francoskim žganjem“ odpravi prisad in s tem vidno pospeši zdravljenje. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-o v izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (26—1)

Tujci:

13. januarja.

Pri **Thür** z Dunaja. — Sancina iz Postojine. — Rosenfeld iz Hrvaškega. Pri **Wendekind** z Dunaja. — Fuchs iz Gorice. — Mond, Menks z Dunaja. Pri **cesarji avstrijskem**: Šuligoj iz Čepovana. — Schiava iz Cerknice.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
14. jan.	7. zjutraj	725-27 mm.	-3.2° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	728-94 mm.	-0.6° C	sl. szh.	jas.	
	9. zvečer	733-83 mm.	-1.8° C	sl. szh.	obl.	

Srednja temperatura — 1.9°, za 0.6° nad normalom.

Dunajska borza

dne 15. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo)

Papirna renta	84 gld.	15 kr.
Srebrna renta	84	25
Zlata renta	112	60
5% marena renta	101	15
Akcije narodne banke	871	—
Kreditne akcije	298	20
London	126	85
Srebro	—	—
Napol.	10	04
C. kr. cekini	5	93
Nemške marke	62	10
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	128
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170
Ogrska zlata renta 4%	101	20
„ papirna renta 5%	92	85
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunavska r. g. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	116	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	86
Kreditne srečke	100 gld.	177
Rudolfove srečke	10	40
Akcije anglo-avstr. banke	120	106
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	197

CHAMPAGNE AYALA & Co.
Glavna zaloga v Ljubljani pri g. PETER LASSNER-u.
Varstvena znamka.

Razglas.

Pobiranje pasjega davka za leto 1886. se je pričelo v 1. dan januarja 1886. l. in sicer je davek plačati od vsacega psa v okrožji ljubljanskega mesta, izimši samo tiste pse, ki so za varstvo samotnih posestev neobhodno potrebni.

Lastniki psov naj si najdalje do 10. februarja t. l. preskrbé letošnje marke pri mestni blagajnici proti plačilu 4 gld. av. velj.

Z ozirom na §. 14 izvršilne naredbe o pobiranju pasjega davka se vsi lastniki psov opominjajo, naj o pravem času uplačuejo takso, ker od 10. dne prihodnjega meseca naprej bode konjač lovil pse, kateri se bodo na ulicah nahajali brez letos veljavne marke.

Mestni magistrat ljubljanski,

dne 1. januarja 1885.

Na prodaj je majhen, mlad, 12 pesti visok

konj,

ki se zove „poni“ in je izvrsten kolesar. Proda se tudi po nizki ceni **koleselj** in **komat**. Kje? pove iz prijaznosti upravištvo „Slovenskega Naroda“. (18—3)

Prodaja lepega posestva.

V **Vidmu pri Velikih Laščah** na tako zvanem Dobrem polju (Gutenfeld) proda se pod dobrimi pogoji **lepo posestvo**, obstoječe **iz hiše s krmo in pokritim keg'ljiščem, štacune, hlevov in klet'j, na novo lepo zidane opekarne in n'jiv**; to posestvo proda se za oko u **10.000 gld.**, tako, da se polovica plača takoj, drugo pa v obrokih, ali se pa dá tudi za **500 gld. letnine v nejem**.

Kupec naj se oglasijo pismero ali osobno pri gosp. **Antonu Drušovku**, veleposestniku v **Mirni pri Gorici**, ali pa pri pooblaščenem gosp. **Franu Kerševani-ji** v **Dornbergu** pri **Gorici**. (30—1)

Priznana nepokvarjene, izvrstne

voščene sveče

izdelujejo (788—7)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Za zimsko zdravljenje!

Nova napolnitev

medicinalnega

ribjega olja.

Pristno in jako zdravilno.

1 steklenic. 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.

Prodaja (674—10)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

NAJBOLJŠI

PAPIR ZA CIGARETE

JE PRISTNO

LE HOUBLON

Francosk fabrikat

CAWLE-jev & HENRY-jev v PARIZU.

Pred ponarejanjem se svari!

Ta papir priporočajo

dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajskem vsučilišču, in sicer zaradi svoje izvrstne kvalitete, nasebno čistosti in ker mu niso pridjane nikake zdravju škodljive reči.

500 REUILLES
LE HOUBLON
C. CAWLE & HENRY
17, rue de la Harpe, PARIS